Elias, Glød og broen som må bygges om

Mamma og pappa

Denne boken tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelboken! Den er laget akkurat slik din egen blir, av bildene og valgene som vises ved siden av, og viser hvordan en fortelling fra Saga til deg kan se ut. Bla, les og se for deg barnet ditt som helten i sitt eget eventyr.

Bak huset rant bekken over flate steiner og under en rot som så ut som en krokete nese. Elias lette etter rette pinner til veggen i hytta si. En hytte trengte pinner som holdt sammen, ikke pinner som sa knekk så fort man så på dem.

Mellom to steiner lå noe rundt og stort. Det var for stort til å være en fugl og for varmt til å være en stein. Elias la begge hendene rundt skallet. Kobberprikkene på det glitret. Innenfra kom en lyd: knepp. Så: knepp, knepp. Elias holdt egget stille. Hva kunne være på vei ut i bekken bak huset?

Først kom en grønn snute ut av sprekken. Så kom to runde øyne, fire små klør og en hale som tilfeldigvis veltet et blad. Den lille dragen nøs. Poff! Tre grå røykringer fløt over vannet og satte seg fast rundt toppen på et sivstrå.

«Glød», sa Elias. Dragen så på ringene, foldet ned de bladlignende vingene sine og blåste en til, enda mindre. På innsiden av skallet var det tre små topper og en rad med bitte små bokstaver: En drageunge skal være hjemme når solen går ned bak tre topper. Elias så opp. Langt borte, over trærne, lå tre fjelltopper. Solen hadde allerede begynt å synke. «Dragefjellet», sa han. «Kom!»

Skogen bak bekken var mørk under grantrærne, selv om himmelen over fortsatt var lys. Elias gikk mellom røtter som krøp over stien. Glød satt på skulderen hans og holdt fast i sømmen på genseren med to små klør.

Ved hver stifordeling blåste Glød en røykring. Den første la seg rundt en sopp. Den andre suste inn i en busk. Den tredje fór rett opp og forsvant. «Vi ser på skallet i stedet», sa Elias og holdt fram de tre toppene. Han lette etter en glippe mellom trærne i samme retning. Da hørtes dunk, plask, dunk lenger framme. Bakken var full av kjempestore, runde avtrykk.

I det største fotavtrykket fløt tre barnåler og en bille som padlet med alle beina. Elias satte skoen sin ved siden av. Den så ut som en rosinbit. Glød blåste en røykring ned i pytten. Ringen steg opp igjen, rund og pen.

«En kjempe har gått samme vei som oss», sa Elias. Fotavtrykkene ledet til fossestrømmen. Der hang broen mellom klippene, med tau tykke som fletter. Midt på broen manglet flere planker. Vannet frådet langt der nede, og solen hadde blitt oransje i kanten. Elias knep sammen munnen. «Prøv, se, bygg om», sa han. «Først må vi gjøre broen hel.»

Elias gikk opp på en lav, veltet trestamme et lite stykke fra kanten. Derfra så han hele broen uten å måtte gå ut på den. Plankene som var igjen, satt fast med treplugger og tau. På bakken lå to rette greiner, gammelt tau og noen plugger som måtte ha løsnet for lenge siden.

Glød blåste en røykring gjennom åpningen. Den gled rett mellom de to sidetauene og løste seg opp på den andre siden. «Passe bred», sa Elias. Han la greinene ved siden av hverandre, prøvde med hånden og begynte å knytte. En liten brobit vokste fram på bakken. Den så nesten ut som en vegg i hytta hans. Nesten.

Elias strammet den siste knuten. Så skjøv han og Glød forsiktig brobiten ut mot åpningen. Først lå den stille mellom tauene. Elias rakk å tenke: Den holder nok.

Da bøyde den korteste greinen seg. Knekk. Tauet gled. Broen vred seg som en fisk på kroken og plasket ned i fossestrømmen. Et tau danset etter som en våt mark. Glød blåste en liten røykring, men den blåste i stykker før den rakk å bli rund. Elias så på solen. Nå var den nede ved tretoppene. Han ville dra i tauet igjen, hardere og hardere. I stedet satte han seg på den veltede stammen og så. Derfra fikk han øye på noe annet.

I hytta si pleide Elias å lage vegger med tre pinner: to som lente seg, og én som holdt dem sammen. En trekant vinglet ikke slik som en rekke pinner. Han dro fram de to lengste greinene og la dem med spissene mot hverandre.

«Prøv, se, bygg om», sa han. Glød sendte tre røykringer mot tauene. Den første fløy gjennom et tomt hull. Den andre satte seg fast rundt en slakk knute. Den tredje snudde akkurat der Elias holdt trekanten. «Der!» Han strammet knuten, satte på den siste planken og rykket forsiktig i støtten. Den lå stille. På den andre siden av broen gapte en grotteåpning mellom steinene.

På den andre siden av broen gikk stien rett inn i en grotte. Noen skritt inn sto krystaller i klynger: tynne som istapper, brede som stolbein, skjeve som krokete tenner. De var mørke, selv om en og annen spiss holdt på et lite varmt glimt.

Ved veggen sto et skilt av stein, nesten dekket av støv. Der sto det: Varm drageånd vekker krystalllys. Ikke ild. Ikke fakkel. Bare varm ånde. Lenger inne bøyde gangen seg bort fra alt dagslys. Der var det svart som inni en lukket eske. Snart skulle noen hender finne skiltet.

Elias tok ett skritt inn og kunne ikke engang se sine egne fingre. Glød pep litt og presset den varme, grønne siden sin mot skoen til Elias. Elias famlet langs veggen helt til fingrene fikk tak i bokstavene på steinskiltet.

«Varm drageånd», leste han. Glød så på snuten sin og blåste en bitteliten røykring mot en krystall. Elias kuppet hendene bak snuten, så varmen ikke fór i alle retninger. Krystallen blinket én gang. Så lyste den grønt innenfra. «Prøv, se, bygg om», sa Elias. Glød trakk pusten dypere. En ny krystall tente seg lenger framme. Så én til. Men veien svingte snart igjen.

Krystallene lyste bare så langt som Gløds varme pust nådde. Da Glød trengte å hvile, sto de stille ved en blå krystall som lyste på den ene siden og gult på den andre. Elias telte til tre og pekte: «Dit, dit, dit.»

Ved neste sving var en krystall helt dekket av brun leire. Glød blåste, men en trist røykring falt ned på bakken. Elias tok en kvist og skrapte forsiktig bort leiren. Ikke for dypt. Ikke for fort. Da overflaten skinte, varmet Glød den med et lite pust. Lyset løp gjennom krystallen og viste en smal utgang. Utenfor kunne de se tre steinete topper. Men ville noen der oppe få øye på Glød?

De kom ut akkurat da solen lå som en oransje skive mellom trærne. Foran dem sto Dragefjellet med sine tre topper. I fjellsiden var det en åpning så stor at en sky nesten kunne ha fløyet inn.

Glød stanset på stien. Han blåste en røykring mot åpningen. Den ble tynnere, tynnere og forsvant før den nådde fram. Elias tok fram den ene eggeskallhalvdelen. Kobberprikkene dannet tre topper, akkurat som fjellet. Ved stien stakk tre krystaller opp av bakken: én liten, én mellomstor og én høy. Elias satte seg på huk. «Vi trenger ikke rope», sa han. «Vi kan bygge noe som blinker.»

Elias la krystallene på en flat stein: liten, mellomstor, høy. Som Dragefjellet. Glød varmet den lille først. Så den mellomstore. Til slutt den høye. Tre lys blinket i skumringen, tydelige selv langt borte.

Inne i åpningen rørte noe på seg. En stor snute kom fram. Så én til, og flere vennlige dragehoder med rolige øyne. En bred pote landet på steinen ved siden av Glød uten å røre ham. Glød blåste en røykring rett opp. Alle så den. De store dragene svarte med myke pust som fikk de tre krystallene til å glitre. Glød løp fram, men snudde seg mot Elias og skallet.

En av de store dragene skjøv et skjell over steinen. Det skimret grønt, kobber og blått, som bekken når solen traff den. Glød tok skjellet mellom klørne og la det i hånden til Elias.

«Det får bo i hytta mi», sa Elias. Han snudde hjemover, mot broen, skogen og bekken bak huset. Bak ham hørtes et lite fnys. Elias så over skulderen. Glød sto ved åpningen med de store dragene bak seg. Ut av snuten hans kom det ingen røykring. En liten, stødig flamme rullet opp i kveldsluften og glitret i skjellet i hånden til Elias.

Elias, Glød og broen som må bygges om

Elias finner et stort, varmt egg blant steinene i bekken bak huset, og ut av det klekkes Glød: en liten grønn drage som bare kan blåse røykringer. Før solen forsvinner bak Dragefjellets tre topper, må de reparere en ødelagt bro, vekke krystaller i en svart grotte og vise at Glød har kommet hjem.

nb-no.sagatilldig.se